

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 476/2022-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Negotiant s. r. o.**, Za kasárňou 1, Bratislava, IČO 35 967 587, zastúpenej Advokátskou kanceláriou AŠTARY, s. r. o., Mariánske námestie 6, Žilina, IČO 53 588 452, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. Adama Aštaryho, PhD., proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 146/2017-479 z 2. decembra 2020 v časti II., III. a IV. výroku a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 149/2021 z 26. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co 146/2017-479 z 2. decembra 2020 v časti II. III. a IV. výroku (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 149/2021 z 26. januára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Pri sprostredkovaní kúpy bytu pre fyzickú osobu sťažovateľka prijala peňažné plnenie ako zálohu na províziu za sprostredkovanie. Jej vrátenia sa následne domáhala táto fyzická osoba v právnom

postavení žalobkyne. Rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 207/2009-105 z 31. marca 2011 (ďalej len „exekučný titul“) bola sťažovateľka zaviazaná na vrátenie provízie, zároveň jej bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania. V exekučnom konaní vedenom na podklade exekučného titulu sťažovateľka uhradila istinu, trovy súdneho konania, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní a súdny poplatok.

3. Exekučný titul bol predmetom prieskumu dovolacieho súdu. Na základe uznesenia dovolacieho súdu bol exekučný titul zrušený a vec vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, ktorý z dôvodu úhrady žalovanej sumy, ako aj z dôvodu, že fyzická osoba ako žalobca nezobrala žalobu späť, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby a priznaní nároku na náhradu trov konania vo výške 12 360 Sk (410,28 eur, pozn.), sťažovateľke bola priznaná aj náhrada trov odvolacieho a dovolacieho konania.

4. Sťažovateľka následne od žalovanej fyzickej osoby vymáhala samostatnou žalobou vymoženú istinu a úrok z omeškania (konanie vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 18 C 441/2015) a samostatnou žalobou uhradené trovy súdneho konania, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní a súdny poplatok, a to spolu v sume 2 498,74 eur [konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 130/2016].

5. Okresný súd Košice II rozsudkom č. k. 18 C 441/2015-263 z 9. augusta 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Co 339/2017 z 25. októbra 2018 zamietol žalobu sťažovateľky, keďže podľa jeho názoru tu existoval hmotnoprávny nárok žalovanej fyzickej osoby na vrátenie zaplatenej zálohy, preto plnenie vyplatené sťažovateľkou v exekučnom konaní nepredstavovalo bezdôvodné obohatenie žalovanej fyzickej osoby.

6. Okresný súd rozsudkom č. k. 16 C 130/2016-297 z 25. apríla 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) podanej žalobe vyhovel a priznal sťažovateľke nárok na vrátenie uhradených trov súdneho konania, exekučného konania a súdneho poplatku. Okresný súd poukázal na konštitutívny charakter rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu trov konania, ktorý má procesnoprávny základ. Podľa okresného súdu bolo bez právnej relevancie zaoberať sa danosťou hmotnoprávneho nároku pred vykonaním exekúcie, keďže nárok na náhradu trov konania bol založený až právoplatným rozhodnutím súdu o jeho priznaní: *„Ak rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania neexistuje, lebo bolo na základe mimoriadneho opravného prostriedku zrušené, plnenie náhrady trov konania predstavuje bezdôvodné obohatenie toho, v prospech koho sa plnilo, a to získané plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Dodatočným zrušením súdneho rozhodnutia, na základe ktorého žalobkyňa plnila v prospech žalovanej, tak odpadol dôvod poskytnutia plnenia, čo na strane žalovanej zakladá bezdôvodné obohatenie. Žalovanej tak vznikla povinnosť vydať predmet bezdôvodného obohatenia tomu, na úkor koho sa získal, t.j. žalobkyňi.“*

7. Krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu sťažovateľky o vrátenie zaplatenej náhrady trov súdneho a exekučného konania vrátane súdneho poplatku zamietol. Odvolací súd poukázal na to, že po zrušení exekučného titulu dovolacím súdom súdy nižších stupňov už neposudzovali existenciu hmotnoprávneho nároku fyzickej osoby, keďže došlo k úhrade žalovanej sumy a fyzická osoba napriek uspokojeniu svojho nároku podanú žalobu nezobrala späť. Hmotnoprávne posúdenie existencie nároku na vrátenie zálohy za sprostredkovanie sa nachádza v rozsudku Okresného súdu Košice II, ktorý už právoplatne rozhodol, že sťažovateľkin nárok na zaplatenie provízie za sprostredkovanie nemá oporu v hmotnom práve. Keďže otázka

náhrady trov konania je ovládaná zásadou úspechu strany v spore, úspešná strana má nárok na náhradu vynaložených trov konania.

8. Sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu dovolaním, ktorého prípustnosť založila na existencii vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ako aj na nesprávnom právnom posúdení.

9. Namietaná vada zmätočnosti podľa jej názoru spočívala v nesprávnom procesnom postupe krajského súdu, ktorý v rozpore s § 182 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP opomenul vyzvať strany pred skončením odvolacieho pojednávania na prednes záverečných rečí s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2 Cdo 6/1998 a 1 Cdo 158/2010.

10. K nesprávne právnemu posúdeniu sťažovateľka uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa jej názoru hmotnoprávna dôvodnosť žaloby nezakladá nárok žalobcu na náhradu trov konania. Nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a právoplatné rozhodnutie o jeho priznaní má konštitutívnu povahu. Ak takéto rozhodnutie neexistuje, je založený jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka sa vyjadrila aj k splneniu majetkového cenzu podľa § 422 CSP, podľa jej názoru ide o spotrebiteľský spor, preto sa uplatní znížený majetkový cenzus.

11. Najvyšší súd dovolanie podané sťažovateľkou odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP. K namietanej vade zmätočnosti uviedol, že pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Konkrétne uviedol, že odvolací súd skutočne opomenul vyzvať sťažovateľku na prednes záverečnej reči, avšak zo zápisnice z pojednávania vyplynulo, že sťažovateľka mala možnosť vyjadriť sa ku skutkovej, ako aj k právnej stránke veci, pričom na pojednávaní nebola prítomná protistrana. Sťažovateľka právo vyjadriť sa využila a svoj prednes ukončila návrhom na rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa najvyššieho súdu preto opomenutie odvolacieho súdu nezasiahlo do procesných práv sťažovateľky spôsobom, aby bolo možné konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces. Na podporu svojich záverov najvyšší súd poukázal na rozhodnutie vo veci sp. zn. 1 Cdo 158/2010, na ktoré odkazovala aj sťažovateľka, v zmysle ktorého záverečným zhrnutím nie je len ten procesný úkon, ktorý je takto označený aj formálne. Rovnaký záver vyplýva aj z rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1Obdo 81/2020.

12. K nesprávne právnemu posúdeniu veci najvyšší súd poukázal na majetkový cenzus v zmysle § 422 ods. 1 CSP. Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že ide o spotrebiteľský spor, t. j. spor s ochranou slabšej strany, kde možno uplatniť znížený majetkový cenzus. V pojednávanej veci sa sťažovateľka domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, to však nemalo základ v spotrebiteľskej zmluve a ani s ňou nesúvisí. Základ žalovaného nároku tvoria trovy súdneho konania a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní, ktoré boli priznané žalovanej ako úspešnej strane v inom spore na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré bolo neskôr zrušené. Súvislosť so spotrebiteľským sporom podľa najvyššieho súdu nebola daná ani tým, že neskôr zrušený exekučný titul bol vydaný v spotrebiteľskom spore. Z dôvodu aplikácie ustanovení o majetkovom cenze určujúcom hranicu peňažného plnenia neprekračujúceho desaťnásobok

minimálnej mzdy v čase podania žaloby výška predmetu dovolacieho konania nedosahuje zákonom stanovenú hranicu a prípustnosť dovolania bola vylúčená.

II.

Argumentácia sťažovateľky

13. Sťažovateľka proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie, argumentuje:

a) Najvyšší súd ústavne neudržateľným a arbitrárnym spôsobom rozhodol o neprípustnosti dovolania pre existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Povinnosť umožniť stranám predniesť záverečné reči je výslovne zakotvená v procesnom predpise, najvyšší súd nemôže splnenie tejto povinnosti zamieňať s právom strany vyjadriť sa k veci v priebehu pojednávania. Závery najvyššieho súdu sú v tomto ohľade v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2 Cdo 6/1998, 1 Cdo 158/2010 alebo 5 Sžk 35/2018. Najvyšší súd sa v prípade odklonu od ustálenej dovolacej praxe mal obrátiť na veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu s poukazom na nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 139/2021 z 20. januára 2022.

b) Rovnako arbitrárnym a ústavnoprávne neudržateľným je aj názor dovolacieho súdu o aplikácii zvýšeného majetkového cenzu na prejednávany spor s následkom nepripustenia dovolacieho prieskumu pre nesprávne právne posúdenie. Sťažovateľka sa odvoláva na závery odbornej literatúry o tom, čo je potrebné chápať pod pojmom spotrebiteľský spor: „Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj konania, pri ktorých žalobca uplatní nároky z bezdôvodného obohatenia, a to aj v prípade, ak by šlo o bezdôvodné obohatenie bez ohľadu na zmluvu.“ (CSACH, Kristián. Spotrebiteľský spor a spotrebiteľské rozhodcovské konanie. In: *Právny obzor*. 2016, 99, č. 3, s. 238.). V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na súdny spor, v ktorom vznikli trovy konania a ktorý bol spotrebiteľským, pričom nebyť tohto konania žiadne súdne trovy, ktoré sťažovateľka musela uhradiť, by nevznikli, resp. bez existencie spotrebiteľskej zmluvy by nevznikol spor medzi sťažovateľkou a žalovanou fyzickou osobou o vrátenie zaplatenej zálohy na províziu za sprostredkovanie, ktorý viedol až k podaniu žaloby v tejto veci. Tým je daná podľa sťažovateľky súvislosť so spotrebiteľskou zmluvou v zmysle dikcie § 290 CSP. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky formalisticky bez relevantnej argumentácie odmietol meritórne zaoberať tvrdeným nesprávnym právnym posúdením.

c) Za ústavne neudržateľný a arbitrárny považuje sťažovateľka aj rozsudok krajského súdu, ktorý vychádza z nesprávneho právneho posúdenia účinkov rozhodnutia súdu o náhrade trov konania, ktorý má konštitutívny charakter a po jeho zrušení je strana, ktorá plnila, oprávnená na vrátenie bezdôvodného obohatenia, k čomu sťažovateľka poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu publikované pod R 13/1991 a R 14/1991, rozhodnutie vo veci sp. zn. 5 Cdo 109/2018, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 28 Cdo 2319/2016, rozhodnutia ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 18/2016, IV. ÚS 72/2019, IV. ÚS 183/2020 a IV. ÚS 221/2020. Názor krajského súdu o tom, že hmotnoprávna danosť hlavného nároku nezakladá aj nárok na náhradu trov konania, nie je správny a je v rozpore s uvádzanou judikatúrou.

d) V dôsledku arbitrárneho výkladu účinkov zrušenia exekučného titulu, ktorý poskytol krajský súd v napadnutom rozsudku, bolo zasiahnuté aj do majetkovej sféry sťažovateľky s následkom porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového

protokolu, keďže mohla legitímne očakávať vrátenie plnenia poskytnutého na základe exekučného titulu, ktorý bol neskôr zrušený.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, pričom krajský súd mal porušiť označené práva v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia nároku sťažovateľky, najvyšší súd podľa sťažovateľky ústavne neudržateľným spôsobom odoprel sťažovateľke prístup k dovolaciemu prieskumu pre nesprávne právne posúdenie a v rozpore s vlastnou rozhodovacou praxou neuznal existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu:

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

16. Z ústavnej sťažnosti je nepochybné, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z uvedeného vyplýva, že existoval iný súd rozhodujúci o ochrane práv sťažovateľky (najvyšší súd), čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia sťažovateľkou označených základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka napokon ani netvrdí, že niektorú zo svojich námietok nemohla v dovolaní uplatniť.

17. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upraveného konania o ústavnej sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

18. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu:

19. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd preskúmal, či závery dovolacieho súdu nie sú arbitrárne, resp. nedostatočne odôvodnené, čo by mohlo zakladať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Závery najvyššieho súdu týkajúce sa prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP podľa názoru ústavného súdu odpovedajú na námietky sťažovateľky formulované v podanom dovolaní dostačujúcim spôsobom. Najvyšší súd v okolnostiach konkrétneho prípadu posúdil nemožnosť sťažovateľky predniesť záverečnú reč na pojednávaní pred odvolacím súdom ako nezakladajúcu porušenie jej práva na spravodlivý proces, keďže sťažovateľka bola jedinou prítomnou stranou na tomto pojednávaní, po jeho otvorení predniesla svoju argumentáciu, ktorú ukončila návrhom na rozhodnutie odvolacieho súdu, tento sa následne odobral na poradu o hlasovaní a vyhlásil rozhodnutie.

21. Aj z pohľadu ústavného súdu odvolací súd síce opomenul sťažovateľku vyzvať na prednes záverečnej reči, avšak následok plynúci z porušenia konkrétneho procesnoprávneho ustanovenia nedosiahol intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Napokon ani sama sťažovateľka neuvádza, či v dôsledku tohto pochybenia nemohla súd oboznámiť s určitou významnou právnou, resp. skutkovou okolnosťou, ktorá by mohla ovplyvniť rozhodnutie o veci samej.

22. Sťažovateľka poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu, od ktorých sa mal najvyšší súd v prejednávanej veci odchýliť, čím by bola založená jeho povinnosť predložiť vec veľkému senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu. Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 158/2010 z 30. novembra 2011 vyplýva: *„Záverečným zhrnutím a vyjadrením nie je len ten procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorý je takto označený aj formálne. Je ním i bez tohto formálneho označenia aj iný, na záver pojednávania urobený procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorým zhrňuje svoje návrhy, vyjadruje sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Z obsahu zápisnice o pojednávaní uskutočnenom na súde prvého stupňa 16. februára 2010 (č. l. 71-73 spisu) však nevyplýva, že by súd vytvoril účastníkom procesnú možnosť na realizáciu tohto práva vyplývajúceho im z § 118 ods. 4 O.s.p.“* V rozhodnutí vo veci sp. zn. 2 Cdo 6/1998 súd prvej inštancie neukončil dokazovanie a účastníkov neupozornil, že vynesie vo veci rozhodnutie, a ani odvolací súd neumožnil dovolateľovi vyjadriť sa k veci, predniesť návrhy a dôkazy.

23. Z obsahu oboch rozhodnutí (2 Cdo 6/1998, 1 Cdo 158/2010) vyplýva, že sa týkajú odlišnej skutkovej situácie, keď úspešnému dovolateľovi bolo odopreté právo na záverečné zhrnutie už pred súdom prvej inštancie, pričom odvolací súd toto pochybenie nenapravil, čím sa intenzita porušenia procesnej normy odlišuje od prejednávanej veci, preto tu ústavný súd neindikoval, že najvyšší súd v napadnutom uznesení porušil svoju povinnosť v zmysle § 48 ods. 1 CSP.

24. Odkaz sťažovateľky na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5 Sžk 35/2018 nie je z hľadiska povinnosti predložiť vec veľkému senátu relevantný, keďže ide o rozhodnutie vydané v správnom súdnictve. Obsahovo sa dotknuté uznesenie zaoberá porušením povinnosti správneho súdu vyzvať strany na konečný návrh, pričom krajský súd na pojednávaní, na ktorom boli prítomné

obe strany konania, nevyzval na prednes takéhoto návrhu. Rovnako teda ide o skutkovo odlišnú situáciu ako v prejednávanej veci.

25. K označeniu prejednávaneho sporu ako nespotebiteľského, k čomu sa viaže posúdenie prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie, sa ústavný súd stotožňuje so záverom najvyššieho súdu.

26. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom (i) vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo (ii) súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. V tomto prípade je relevantnou druhá možnosť, t. j. najvyšší súd posudzoval súvis sporu so spotrebiteľskou zmluvou. Prípadné nesplnenie podmienky povahy strán konania (dodávateľ a spotrebiteľ) nebolo rozporované.

27. Spor bol vyvolaný sťažovateľkou, ktorá sa domáhala zaplatenia vynaloženej náhrady trov súdneho konania, ktoré uhradila na základe exekučného titulu v rámci exekučného konania, pričom následne došlo k zrušeniu exekučného titulu, podľa jej názoru teda odpadol dôvod na plnenie náhrady trov konania a jej vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

28. Z uvedeného je zrejmé, že spor bol vyvolaný v dôsledku zrušenia exekučného titulu vydaného v inom súdnom konaní, ktoré možno označiť ako spotrebiteľský spor. Okolnosť, že išlo práve o spotrebiteľský spor, ale nie je vôbec relevantná, keďže dikcia § 290 CSP počíta so súvisom so spotrebiteľskou zmluvou, a nie so súvisom so spotrebiteľským sporom. Je pravdou, že v dôsledku uzatvorenia zmluvy o sprostredkovaní ako spotrebiteľskej zmluvy vznikol spor, na základe ktorého bol vydaný exekučný titul, ktorý bol neskôr zrušený, teda bez spotrebiteľského vzťahu ako základného dôvodu na vznik súdneho sporu o zaplatenie provízie by nedošlo k vzniku ani tohto súdneho sporu, vo vzťahu príčin a následkov však ide o vzdialenú, a nie bezprostrednú príčinu. Bezprostrednou príčinou bolo zrušenie exekučného titulu, ako to pomenoval aj najvyšší súd. Nárok na plnenie, ktoré malo mať podľa sťažovateľky povahu bezdôvodného obohatenia, vznikol konštitutívnym súdnym rozhodnutím, nie zo spotrebiteľského vzťahu.

29. Ústavný súd v namietanom uznesení nezistil zjavne svojvoľný, arbitrárny, resp. neodôvodnený výklad procesných predpisov, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na súdnu ochranu, resp. právom na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu v dôsledku uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že v ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia vzťahujúca sa na tvrdené porušenie označených práv v súvislosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, sťažovateľka v tomto smere argumentuje iba vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, preto v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jej návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu